

Sessizce Sevdığım Nice İnsan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Mayıs 2018

Sahiplendiğim kadarım aslında: ya da sahibimi sorguladığım hiç mi hiç düşmez iken payıma...

Efkârımla büyüyorum, olmayan rüzgârlarla savruluyorum aslında rüzgârın ta kendisiyim.

Yanlışlarımı örttüğüm de değil, bilakis yanlışlarımı sevip doğruya uzanan ellerim ve de sevgiye.

Bir tuzağa düşmekse aşk, nasıl da izafi yadsınan acılar.

Acılarımla büyüyorum, dedim ya ve esefle kınadığım yine kendimim ve yine iç sesim.

Kucaklarımda demet demet kır çiçekleri asla solmasına dayanamadığım bu yüzden her gün güncelliyorum çiçeklerimi ve ömürlerini.

Ben solabilirim lakin kucağımdakilerin solmasına asla dayanamam.

Sırtımı dayadığım bir dağ da yok aslında dağın ta kendisiyim zira içimdeki İlahi coşkuyu değil dizginlemek, bir an bile ayrı kalamıyorum maneviyattan.

Sevdikçe maruzatımı zaten beyan ediyorum bazense sevmeye korkar oluyorum ya da sevdiğimi gizleyip seviyorum insanları: aman ha, bozulmasın o büyü.

Sevdiğimi söylemeye korktuğum ne çok insan üstelik yakın ya da uzak zaten mesafelerin göreceliliği ve sevgi kehaneti ile iz sürüyorum tıpkı küçük bir köpek yavrusu gibi kokuyla seviyorum ben.

Çiçek gibi kokan.

Anne gibi kokan.

Dostun kokusu.

Aşkın tanısı ve tınısı hepten delirtiyor aklımı.

Sahip çıkıp çıkacağım çıktım da aklıma hem.

Aşkın son sürat gizemine ve tasvirine ne hacet?

Ya da cinsiyeti olmalı mı aşkın?

Korkmak mı koklamak mı hayatı?

İzafi değirmende öğütüyorum aklımın zerreciklerini ve kocaman bir yürek tahayyül ediyorum derken dev gibi bir değirmen bu sefer boyutsuzluğumu öğütüyorum ve övünüyorum sevdikçe hatta sevmek gibi bir maruzat da beyan etmezken.

Tutsağiyim bu dünyanın ama herkes gibi değil.

Sevdalıyım hayata ama bilindik mahiyette değil.

Belki de ölüme göz kırpmaya ihtiyacı hissediyorum ne zamanki savrulsam bir köşeden diğerine.

Beyanlarım ne yalan ne de gerçek.

Aslına ben gerçek miyim, diye de az sorgulamıyorum kendimi.

Gizeme dair hüviyetim ve korktukça seviyorum aslında sevip daha da korkuyorum ve ruhumla kokluyorum evreni ve duygular son sürat ele geçiriyorlar ruhumu.

Uyutulduğumu bilsem de.

Bilmesem de görmezden geldiğimi ya da sever gibi yapanları gönül gözümle tayin ederken.

Sevdiğimi dillendiremiyorum bazen ve ansızın dolduruşa gelip infilak ediyorum tıpkı duygularımı kelimelere ve satırlara döküp arkama serptiğim çakıl taşı benzeri imgelerle birileri peşimden gelip de beni bulsunlar, diye.

İyi de ben neredeyim?

Bu sorunun muhatabı da yok, biliyorum.

Bildiğimi bilmezden de gelemiyorum ya da bilinmezi bir yüklemle eşleştirip bir emir veriyorum içimdeki mizansende sıkışıp kalan hangi duyguya yine İlahi Aşkın coşkusuna nail olup sancılanıyorum ölüm öncesi. Cazip gelen bazen hayat bazense ölüm hele ki tutanaklarda geçirdiğim şunca cümleye bakıp soruyorum kendime, neden kopyala yapıştır yapmıyorum diye insanların yüreklerine belki de bu yüzden yazıyorum aslında bu yüzden yaşıyorum yoksa ikisi de mi hayal?

Şimdimi kurcalarken dünde kalmışlığım.

Yarını düşünüp de an'ımı kaçırdığım.

Yalanların resmigeçit yaptığı kavşaklarda yalanlara inanmayı tercih edip mutsuzluğu ertelediğim.

Korkarak geliyoruz dünyaya ve çingar çıkarıyoruz ilk gözümü açıp da annemizden ayrı bir varlık olarak ilk şaplak yediğimizde üstelik dünyanın en ulvi vazifesini yapan beyaz gömlekli bir insandan.

Renklerin coşkusu.

Aşkın nakşettiği.

Hidayetin frekansında aslımıza ulaştığımız.

Asılsız olan ne ise yasımızı saklı tuttuğumuz.

Sevmekten çıkıp da yola... varmayı ertelediğimiz mutluluğu gölgeleyen karabasanlara lanet okurken.

En tehlikeli noktada bir imge taklidi yapan.

Belki de sayısız engeli geçip insanlığın sunumunda bizler hala birbirimizi örselerken sevmek yerine.

Gocunduğum da değil sadece gücendiğim yine de sevmekten başka bir şey gelmiyor elimden.

Bir elimi tutan ve bir elimi uzatırken dünyaya bazen şaplak yesem de ama inancımı da ihmal etmeden hala inanmayı seçtiğim pembe yalanlar yeter ki zarar vermeden sevmeye devam edeyim dünya döndükçe ve ben sona ulaşmadan hala sevgiyi beyan etmekten utandığımın bilinci ile sessizce sevdiğim nice insan.